Székelykeresztúr, 1892. november 13. – Budapest, 1981. június 29.

Apja csendőr őrmester volt. A marosvásárhelyi református kollégiumban érettségizett, Bécsben elvégezte a Kereskedelmi Akadémiát, majd beiratkozott a kolozsvári Magyar Királyi Ferenc József Tudományegyetemre, ahol 1915-ben állam-és jogtudományi doktorátust szerzett. 1916-ban katonai szolgálatra hívták be, a 9. honvéd huszárezreddel hadnagyi rangban a román fronton harcolt, sebesülten Budapestre szállították. 1918-ban részt vett a székely hadosztály felállításában. 1920 augusztusában letelepedési engedélyt kért Kecskeméten; november 13-án Erdélyből a román hűségeskü letételének megtagadása miatt szüleivel el kellett hagyniuk Erdélyt, ekkor az alföldi városban telepedtek le. 1921. július 6-án, Budapesten ügyvédi szakvizsgát tett, még abban a hónapban lakhelyén megnyitotta ügyvédi irodáját, amely 1948-ig működött. 1920 júliusa és 1922 novembere között a liberális Kecskeméti Lapok felelős szerkesztője. Több alkalommal képviselőjelölt volt a Horthy-korszakban; 1923. július 23-án, időközi választáson pártonkívüliként indult Cegléden, 1931-ben és 1935-ben a Keresztény Gazdasági és Szociális Párt jelöltje volt az észak-pesti kerületben, egyetlen alkalommal sem került megválasztásra. 1940-ben részt vett az erdélyi bevonulásban. 1942. március 15-én ott volt a Magyar Történelmi Emlékbizottság Petőfi-szobornál tartott tüntetésén. 1944 novemberében Budapestre menekültek, ahol svájci és svéd menlevelek megszerzésével segítette az üldözötteket. 1945-ben visszatért Kecskemétre, részt vett a Polgári Demokrata Párt megalakításában, elnökké választották, pártja képviseletében tagja lett a helyi nemzeti bizottságnak. 1945. augusztusban rövid ideig őrizetbe vették, mert védőügyvédi működését összeférhetetlennek ítélték közéleti funkcióival. Elindult az 1945. novemberi nemzetgyűlési választásokon, de a PDP képviselőjelöltjeként nem jutott be a törvényhozásba. 1947-ben átlépett a Független Magyar Demokrata Pártba, s ezúttal a Pest- Pilis-Solt-Kiskun és Bács-Bodrog megyei választókerületből bejutott a parlamentbe. Mandátumának lejárta után félhivatalosan emigrálásra szólították fel. Mikor ezt elutasította, 1950. február 27-én letartóztatták, családját kitelepítették. Az április 7-én tartott tárgyaláson az izgatás vádja alól felmentették, de a felmentő ítélet után előbb Kistarcsára, majd Inotára, végül Isaszegre internálták. 1953 júniusában szabadult. Az ügyvédi hivatás gyakorlásától eltiltották, előbb ládaszögelő volt, majd a Tatarozó Vállalatnál dolgozott segédmunkásként. 1956. október 29-én beválasztották a budapesti Ügyvédi Kamara forradalmi bizottságába, majd a kamara intézőbizottságába. 1956. december 22-ig részt vett a bizottság minden akciójában, a segélyek elosztásában. 1957 májusában ügyét a belügyminisztérium felülvizsgálta, elismerték internálása indokolatlanságát, és vagyoni kárpótlás címén lakást utaltak ki számára. Eleinte bejelentetlenül végzett jogi munkát, majd a Dél-budai Vendéglátó-ipari Vállalat beosztott jogi előadója lett, innen ment nyugdíjba.